

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. S., nar. X**
státní příslušnost Moldavská republika

zastoupen: **JUDr. Matějem Šedivým**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. května 2022 č. j.: CPR-14595-3/ČJ-2022-930310-V248

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství

policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 5. 4. 2022 č.j. KRPA-109948-11/ČJ-2022-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání jednoho roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě vytkl nalézacímu správnímu orgánu to, že si nevyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování žalobce možné, ve smyslu ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona. Jelikož žalobce uvedl a konkretizoval své obavy, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona, bylo povinností nalézacího správního orgánu vyžádat si ono závazné stanovisko a tímto se řídit, což neučinil a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Sám nalézací správní orgán není oprávněn zabývat se posouzením bezpečnostní a politické situace v daném státě.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že Moldavsko je s výjimkou separatistického regionu Podněstří uvedeno ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, jako evropská bezpečná třetí země. Obec X, odkud žalobce pochází, se nachází v té části Moldavska, která je pod kontrolou mezinárodně uznané vlády. Současně žalobce neuvedl v rámci správního řízení o správním vyhoštění žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona. Takové nebezpečí nelze bez dalšího shledat v žalobcem uvedené situaci v sousední zemi. Nemožnost vycestování lze shledat pouze tam, kde je skutečné nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona v případě dané osoby reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které nelze dopředu předjímat. Z hlediska válečného konfliktu probíhajícího na Ukrajině žalobce pouze uvedl, že je zde blízkost k zemi původu, netvrdil však žádné konkrétní důsledky, které by v této souvislosti v zemi původu nastaly. Není ani všeobecně známo, že by země původu žalobce byla aktuálně probíhajícím konfliktem zasažena. V protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 5. 4. 2022 neuvedl žalobce žádnou překážku, která by mu bránila vycestovat do Moldavska, naopak tam má zázemí a žijí zde jeho děti.
4. V dalším žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a s ohledem na shora uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
6. Žalobce byl dne 5. 4. 2022 kontrolován hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Moldavskou republikou bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího jej k pobytu na území České republiky s posledním vyznačeným vstupem do schengenského prostoru dne 27. 6. 2021, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, protože byl podle

ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

7. Dne 5. dubna 2022 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do České republiky naposledy dne 27. 6. 2021 na biometrický cestovní pas přes Maďarsko a Slovensko a od té doby nevycestoval. Do České republiky přicestoval kvůli práci. Byl si vědom toho, že nemůže na území České republiky pobývat déle než 90 dní v jakémkoli období 180 dní a tudíž že se od 25. 9. 2021 nachází na území České republiky nelegálně. Nevycestoval včas proto, že si chtěl ještě něco vydělat, protože má v zemi původu dluhy. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je rozvedený a má tři děti, z nichž dvě jsou již plnoleté. Všechny důležité členy rodiny má v Moldávii, kde jinak žil před odjezdem do České republiky v domě po babičce. Na území České republiky nemá nikoho a nemá zde žádné rodinné, ekonomické a kulturní vazby. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. Momentálně pracuje na stavbách. Peníze má z brigád. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. K možnostem návratu do Moldávie se žalobce vyjádřil tak, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka.
8. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
11. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
12. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 25. 9. 2021 do 5. 4. 2022. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm

uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 24. 12. 2021 přes Maďarsko a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 25. 9. 2021 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 5. 4. 2022, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci.

13. Pokud jde o v podstatě jedinou námitku žalobce v tom směru, že si správní orgány nevyžádaly závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování žalobce možné, ve smyslu ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona, je třeba v první řadě souhlasit s žalovaným v tom, že žalobce v rámci správního řízení ve věci jeho správního vyhoštění neuváděl vůbec žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona. Proto vzhledem k zařazení země původu žalobce mezi evropské bezpečné třetí země podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, když obec X, odkud žalobce pochází, se nachází v té části Moldavska, která je pod kontrolou mezinárodně uznané vlády, skutečně nebyly správní orgány povinny si vyžádat závazné stanovisko ministerstva.
14. Několik kusých a ponejvíce hypotetických obav ze zhoršení bezpečnostní situace v jeho zemi původu uplatnil žalobce až ve svém odvolání ze dne 16. dubna 2022. Vzhledem k tomu, že správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce bylo zahájeno dne 5. dubna 2022, má soud za to, že nic nebránilo tomu, aby žalobce svoje bezpečnostní obavy uplatnil již v průběhu řízení v prvním stupni. Současně žalobce také ve svém odvolání neuvedl žádné důvody, pro které jím uváděné skutečnosti nemohl uplatnit dříve, když podle ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
15. Dále je třeba poznamenat, že žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu napadá závazné stanovisko ministerstva k tomu, zda je vycestování žalobce možné, avšak takové stanovisko přitom vůbec vyžádáno nebylo. Předmětem odvolací námitky tak není ta okolnost, že závazné stanovisko nebylo vyžádáno, ale že bylo nesprávné.
16. Zdejší soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného v tom směru, že po obsahové stránce nelze skutečnosti uvedené žalobcem v jeho odvolání kvalifikovat jako skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, neboť jsou formulovány toliko hypoteticky (srov. slova „...lze očekávat...“ či „...očekává vtažení...“) s tím, že se samy o sobě vztahují ke státu či regionu sousedícími s tou částí Moldavské republiky, která je pod kontrolou mezinárodně uznané vlády, a nikoli přímo k Moldavské republice.
17. Žalobce se konečně mýlí i ve své interpretaci ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona. Z dikce tohoto ustanovení totiž vyplývá, že policie není povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky, a to pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu, a neuvedl-li skutečnosti svědčící o

tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179. První podmínku lze považovat za splněnou, neboť Moldavská republika je bezpečnou zemí původu (srov. bod 13). Druhou podmínku pak rovněž, neboť žalobce skutečně neuvedl v řízení před nalézacím správním orgánem žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 (srov. body 14 – 16). Jestliže jsou pak správní orgány konfrontovány s určitými skutečnostmi uplatněnými žalobcem v jeho odvolání, musí jejich obsah pochopitelně posoudit vzhledem k potřebě vyhodnocení splnění zákonných podmínek potřebných k založení povinnosti správních orgánů vyžádat si závazné stanovisko ministerstva. Jinými slovy řečeno správní orgány zde neposuzovaly bezpečnostní a politickou situaci v zemi původu žalobce jako takovou a nezasahovaly tak do kompetence ministerstva, ale posuzovaly toliko to, zda žalobce uplatnil či neuplatnil skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, jakožto jednu z podmínek, za kterých nejsou povinny si vyžádat závazné stanovisko ministerstva. Takové posouzení logicky v pravomoci policie je, neboť v opačném případě by si musela vyžádat závazné stanovisko v podstatě vždy, když žalobce uplatní jakoukoli skutečnost, což zákonodárce jistě nezamýšlel.

18. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spojení s ust. § 174a zákona.
19. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. července 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce